

крилати херувими. Нѣчия ржка, невидима като сънь и мощна като вѣрата, разтваря кошера на свѣтулкитѣ и тѣ се прѣскаатъ въ лѣтната нощъ, за да нашепватъ на спящитѣ, че жѣтва е настала, че пѣрви снопове вече сѣнчатъ озрѣлитѣ ниви.

Нощъта притихва; звездитѣ сякашъ се отдалечаватъ въ вишинето, за да не пречатъ на свѣтулкитѣ; селото се стаява, погълнато въ сънь . . . Топлата лѣтна нощъ е задѣхала гърди и съ унесенъ погледъ съзерцава свѣтулкитѣ.

Защо на Петѣръ Габара му се струваше, че нощъта като живѣ човѣкъ гледа свѣтулкитѣ? Защо той не само виждаше свѣтулкитѣ, а му се чуваше, че тѣ напѣватъ нѣкаква тиха, много тиха пѣсенъ? — Това той не знаеше; ала онова, което долавяше — то бѣ, че нощитѣ, кога свѣтулкитѣ прелѣтятъ — бѣха дивни нощи. Нощи на сънища, недопѣти пѣсни и мамящи свѣтлини.

Трепетнитѣ мъждукания на плахи свѣтулки, огласяни отъ нѣкакъвъ звукъ, потаенъ като нощъта и замамливъ, като току-що изгрѣла въ далечини звезда, долитатъ до вслушано ухо. И той чува невнятни слова на неземенъ химнъ. Чрезъ това слово долавя тайната на нощъта презъ жѣтва; презъ химна дочува хармонията на единъ цѣлъ свѣтъ, на земята, гдето е отрасълъ — на Добруджа, която го е пленила. Чрезъ тѣхъ, той разбира молитвата на пѣрвия падналъ снопъ, който се моли на нощъта. Тогава отъ свѣхналитѣ класове, на поженатъ снопъ, озаренъ отъ блѣщукането на залутани свѣтулки, се дочуватъ трептящи звуци: хармонични като мелодии и нѣжни като сиянието на нощъта, одухотворени отъ блѣщукането на свѣтулкитѣ. Звездитѣ и свѣтулкитѣ сж чаровния взоръ на Добруджа: лѣхътъ на паднали снопове сж нейнитѣ съкровени въздишки: а благовонниятъ дѣхъ на пожънати стѣрница е нейната радостъ.